Sobre l'acollida d'un nou grup

Irene Amor

Acollir un grup d'infants que arriben per primer cop a l'escola implica un munt de coses, però probablement la més important és una: donar cabuda en primer lloc a la seva família. Aquest fet ens brinda l'oportunitat de replantejar-nos la presència de les mares i els pares a l'escola i de reflexionar sobre com ens hi relacionarem.

PARAULES CLAU: acollida, família, escolta, organització, disponibilitat, observació.

Per començar…

Sembla que, en els darrers anys, quan parlem dels infants que es troben en els primers anys de vida, són cada cop més les persones que entenen i que comparteixen el fet que, en aquestes edats, el millor és que les criatures estiguin amb els parents més propers. D'altra banda, la realitat de la majoria de famílies és que necessiten incorporar-se de nou al món laboral passats uns quants mesos del naixement del fill o de la filla i que, per tant, necessiten un servei professional que atengui aquesta necessitat mentre elles no ho poden fer. I és aquí on entrem les escoles bressol. Nosaltres acceptem un repte educatiu, social i cultural que implica acollir aquests infants i els seus pares i mares, entenent que és un servei necessari.

Davant d'aquesta situació, ens trobem amb tota una sèrie de reptes a l'hora de conviure tots plegats i de compartir aquesta experiència. El primer repte comporta mirar la criatura i les famílies per saber què és allò que necessiten, que volen, que esperen.

Sabem del cert que, de manera natural i espontània, els infants

El Ei Molí

Hem de poder comprendre què significa per a les mares i els pares separar-se de les seves criatures i confiar-les a professionals, persones, que coneixen ben poc

d'aquestes edats tenen necessitat de relacionar-se amb els seus referents, d'estar amb ells. Sabem també que no juguen espontàniament amb grup i que, per tant, no tenen consciència clara del que implica formar part d'una escola, d'una comunitat. Més aviat tenim pràcticament la certesa que, si hagués estat per ells, no haguessin triat anar a la llar d'infants. No hauria estat la seva elecció, sinó la dels seus pares i mares, la de la cultura que hem creat, on els centres són considerats un bon lloc per a ells i per a les seves famílies, però tenint clar que els nens i les nenes no haguessin escollit separar-se de la seva família per passar una bona franja de temps amb persones desconegudes i amb tantes criatures compartint el mateix espai, que, d'entrada, és molt possible que els facin més nosa que servei.

Conèixer la nostra realitat

Sentint això, algú es pot pensar que aquest plantejament és pessimista i que m'estic tirant pedres al meu terrat i al de tots els professionals que treballem amb canalla d'aquestes edats. Tot el contrari, cal analitzar la realitat, reconèixer-la i fer que la nostra feina sigui profitosa i adequada per a les criatures i per a les seves famílies.

Partint d'aquí, l'altra qüestió que plantejo seriosament en aquest escrit és la manera com organitzem la vida dels nens i de les nenes d'un any, quin entorn, tant físic com emocional, és l'adequat per al seu benestar real i també per a les seves famílies. Sense aquesta tranquil·litat, la mainada no trobarà cap espai acollidor a la llar d'infants.

Per aquesta raó, hem de poder comprendre què significa per a les mares i els pares separar-se de les seves criatures i confiar-les a professionals, persones, que coneixen ben poc o que tot just acaben de conèixer. Cal, potser, entendre aquesta confiança com un acte generós, com un esforç molt gran per confiar a un desconegut aquella personeta a qui tant estimes. En atenció a això, és indispensable que agraïm aquesta confiança que dipositen en nosaltres. En segon lloc, per acollir aquestes famílies amb els seus infants hem d'habilitar espais i moments per donar-los cabuda. Els hem d'acceptar i incloure'ls tal com són, sense pretendre que facin o que diguin res que no sigui allò que volen fer o dir, sinó que més aviat hem de saber escoltar i observar. Hem d'estar disponibles perquè puguin saber que hi som i, sobretot, que siguin conscients que en tot moment els tenim presents, que nosaltres també sabem que hi són. Si és així, ells i nosaltres ens sentirem part d'un mateix projecte. Sovint, els mestres tendim a enraonar molt, a donar consells, fins i tot a suggerir als pares i a les mares com han d'actuar en certs moments. Proposo un acte gairebé contrari, parlo de situar-nos en una actitud d'escolta, d'observació i de disponibilitat. Es tracta que la fortalesa la tinguin les famílies, perquè són elles qui coneixen i qui estimen profundament els seus fills i filles, i per tant són elles qui tenen respostes i aquestes són importants per als infants, i és imprescindible que nosaltres les coneguem. Sense escolta mai no hi accedirem. És indispensable que, més que més, ningú no se senti jutjat ni posat en dubte, sinó que senti que allò que fa és part d'un procés i d'un aprenentatge per a tothom, també per a ells i per a elles.

La presència de les famílies

Així com és bàsic que l'infant s'expressi i sigui com és, cal una nova mirada professional cap a les famílies. Cada llar és única i només pot ser cadascuna en particular qui trobi les seves pròpies respostes. Nosaltres, a tot estirar, els podem fer més preguntes, si és que així ho creiem convenient, per ajudar a cercar les respostes que elles mateixes trobaran.

Em remunto, doncs, al que deia al començament sobre la necessitat que les criatures se socialitzin en l'etapa 0-3. Si un infant es troba en un entorn que troba interessant i atractiu, on se sent acollit i acceptat tant ell com la seva família, aquest nou espai de vida que és l'escola li ofereix la possibilitat d'estar ocupat de múltiples maneres i el fet de con-

viure amb altres nenes i nens pot esdevenir agradable, ric i profitós. Cada llar és única i només pot ser ella mateixa si troba dins del nostre centre educatiu les seves pròpies respostes a les necessitats que se li plantegen. En tot cas, nosaltres, com a professionals, hi som explicant el nostre projecte, les nostres creences, el nostre saber fer i el nostre saber aprendre amb les mares, els pares i els infants. Ens fem preguntes i ens en farem, i les compartirem amb ells, perquè creiem que podem trobar respostes conjuntament o que això els ajudarà a identificar-se amb la nostra manera d'actuar.

L'atenció professional

Així doncs, l'energia de la persona adulta ha d'anar enfocada a convertir-se en referent, a arribar a ser una part de l'entorn que esdevé familiar sense considerar-se'n protagonista, perquè és la responsable de tots i cadascun dels infants de qui s'ocupa, i ha d'estar preparada per conèixer i per interpretar encertadament els seus gustos i les seves preferències, per posar paraules a les seves expressions, a les seves accions, a les seves conquestes i també als seus entrebancs. Ha de donar resposta a les seves necessitats separant-les a vegades d'allò que sembla obvi per anar a la recerca del benestar, i tot això interferint tan poc com sigui possible en la seva actuació espontània. ■

HEM PARLAT DE:

- **Procés d'adaptació.**
- **Atenció a les famílies.**
- **Rols del professorat.**

AUTORA

Irene Amor Martínez
Llar d'infants municipal El Molí.
Molins de Rei
amor.irene@gmail.com

Aquest article fou sol·licitat per Guix d'Infantil el mes de maig de 2016 i acceptat el mes de febrer de 2017 per ser-hi publicat.